

Sygn. akt: I Ns 406/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Przasnyszu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Andrzejewska
-----------------	-----------------------

Protokolant:	st. sekr. sądowy Małgorzata Szczypińska
--------------	---

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2015 r. w Przasnyszu na rozprawie

sprawy z wniosku K. S.

z udziałem U. J., J. G., E. K., D. M., M. T., R. R., W. K., T. F.

o zasiedzenie

postanawia:

- 1. Na mocy art. 120 §1 i §2 kpc cofnąć wnioskodawczyni K. S. ustanowienie radcy prawnego z urzędu, o którym mowa w punkcie 2) postanowienia z dnia 5 września 2014 roku i zwolnić radcę prawnego S. K. z udziału w sprawie.**
- 2. Zasądzić od wnioskodawczyni na rzecz radcy prawnego S. K. kwotę 1.476,00 złotych, w tym należny podatek VAT w wysokości 276,00 złotych jako wynagrodzenie z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu.**
- 3. Na mocy art. 120§4 kpc skazać wnioskodawczynię K. S. na grzywnę w kwocie 500,00 złotych za podanie świadomie nieprawdziwych okoliczności na podstawie których uzyskała ustanowienie radcy prawnego.**

Sygn. akt I Ns 406/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Przasnyszu na mocy art. 120 § 1 i § 2 kpc cofnął wnioskodawczyni K. S. ustanowienie radcy prawnego z urzędu, o którym mowa w punkcie 2 postanowienia z dnia 5 września 2014 roku i zwolnił radcę prawnego S. K. z udziału w sprawie (punkt 1), zasądził od wnioskodawczyni na rzecz radcy prawnego S. K. kwotę 1.476,00 złotych, w tym należny podatek VAT w wysokości 267,00 złotych jako wynagrodzenie z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu (punkt 2) oraz na mocy art. 120 § 4 kpc skazał wnioskodawczynię K. S. na grzywnę w kwocie 500,00 złotych za podanie świadomie nieprawdziwych okoliczności na podstawie których uzyskała ustanowienie radcy prawnego (punkt 3).

Sąd ustalił, co następuje:

We wniosku o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia wnioskodawczyni K. S. zawarła między innymi wniosek o przyznanie jej „obrońcy z urzędu” oświadczając, że jego kosztów nie jest w stanie pokryć sama zaś jest chora i w podeszłym wieku, wymaga opieki (k. 4).

Postanowieniem z dnia 5 września 2014 roku Sąd Rejonowy w Przasnyszu między innymi ustanowił wnioskodawczyni radcę prawnego z urzędu, którego wyznaczy Okręgowa Izba Radców Prawnych w O. (punkt 2 postanowienia – k. 16). Odpis powyższego postanowienia został doręczony wnioskodawczyni w dniu 02.10.2014 roku (k. 25, 36).

Pismem z dnia 03.10.2014 roku Okręgowa Izba Radców Prawnych w O. wyznaczyła wnioskodawczyni pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego S. K. (k. 33).

Wyznaczony radca prawny S. K. podjął czynności celem nawiązania kontaktu z wnioskodawczynią (k. 54) i na wezwanie sądu doprecyzował wniosek (k. 71-74), złożył żądane dokumenty (k. 147-148), stawił się na rozprawę w dniu 24.04.2015 roku.

Na rozprawie w dniu 24.04.2015 roku wnioskodawczyni stawiła się wraz z dwoma pełnomocnikami: ustanowionym jej pełnomocnikiem z urzędu oraz z pełnomocnikiem ustanowionym przez nią z wyboru, który złożył pełnomocnictwo nieopatrzone żadną datą. Wyjaśniła, że w momencie składania wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu miała już ustanowionego pełnomocnika z wyboru, gdyż udzieliła pełnomocnictwa adwokatowi z wyboru w ubiegłym roku. Nie wiedziała, że trzeba pełnomocnictwo złożyć do akt sprawy, a pełnomocnik z wyboru jej nie pokierował. Poinformowała również pełnomocnika z wyboru, że ma ustanowionego radcę prawnego z urzędu (k. 175).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 120 kpc Sąd cofnie ustanowienie adwokata lub radcy prawnego, jeżeli okaże się, że okoliczności, na których podstawie je przyznano, nie istniały lub przestały istnieć (art. 120 § 1 kpc). W wypadkach, o których mowa w § 1, strona obowiązana jest uiścić wynagrodzenie adwokata lub radcy prawnego dla niej ustanowionego (art. 120 § 2 kpc). Ponadto, w wypadku gdy okoliczności, na podstawie których przyznano ustanowienie adwokata lub radcy prawnego, przestały istnieć, sąd może obciążyć stronę tym obowiązkiem tylko częściowo, stosownie do zmiany, jaka nastąpiła w jej stosunkach (art. 120 § 3 kpc). Stronę, która uzyskała ustanowienie adwokata lub radcy prawnego na podstawie podania świadomie nieprawdziwych okoliczności, sąd skáže na grzywnę, niezależnie od jej obowiązku uiszczenia wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego (art. 120 § 4 kpc).

Z wyjaśnień wnioskodawczyni wynika, że okoliczności na podstawie których ustanowiono jej pełnomocnika z urzędu nie istniały w momencie składania wniosku w tym zakresie. Stąd zasadne było cofnięcie wnioskodawczyni ustanowienia radcy prawnego o czym orzeczono w punkcie 1 postanowienia na mocy art. 120 § 1 kpc. W konsekwencji, stosownie do treści art. 120 § 2 kpc zobowiązano wnioskodawczynię do uiszczenia na rzecz ustanowionego jej radcy prawnego należnego mu wynagrodzenia. Kwotę wynagrodzenia ustalono w oparciu o § 7 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 490) zgodnie z którym stawka minimalna za prowadzenie sprawy o stwierdzenie zasiedzenia własności nieruchomości wynosi 50% stawki obliczonej na podstawie § 6 tego rozporządzenia. Skoro wartość przedmiotu sporu w tej sprawie wynosi 20.000 złotych, to stawka minimalna wynosi 50% stawki 2.400 złotych (§ 6 pkt 5 powołanego rozporządzenia), tj. 1.200 złotych. Wskazaną kwotę należało powiększyć o podatek VAT (§ 2 ust. 3 powołanego rozporządzenia), tj. o 276 złotych. Łącznie wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu wyniosło więc 1.476 złotych o czym orzeczono w punkcie 2 postanowienia na mocy powołanych wyżej przepisów.

Przesłanką skazania wnioskodawczyni na grzywnę stosownie do art. 120 § 4 kpc, było rozmyślne wprowadzenie sądu w błąd co do możliwości pokrycia kosztów pełnomocnictwa z wyboru w celu uzyskania ustanowienia pełnomocnika z urzędu. Zasadzona kwota mieści się w granicach wyznaczonych treścią art. 163 § 1 kpc i w możliwościach finansowych

wnioskodawczyni, a jednocześnie stanowi dolegliwość przestrzegającą przed świadomym wprowadzaniem sądu w błąd.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w postanowieniu.